

Forfatter: Ewald, Johannes

Titel: POENITENTEN. EN ODE (1780)

Citation: Ewald, Johannes: "POENITENTEN. EN ODE (1780)", i Ewald, Johannes: *Johannes Ewalds samlede skrifter*, Gyldendal, (1969), s. 254. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ewald05val-shoot-workid94884/facsimile.pdf> (tilgået 20. juli 2024)

Anvendt udgave: Johannes Ewalds samlede skrifter

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

POENITENTEN. EN ODE

(1780)

HVO styrer nu mit bange Trin?
Hvo viser mig det Lys, som brændte?
Hvo er du, falske grumme Skin, 5
Du Dunst af Dynd, som Natten tændte?
Ak, at jeg, at jeg fulgte dig.
Nu slapper Angst mit Knæ, og binder
Min tunge Fod, og du forsvinder.
Hvor er jeg, hvo vil frelse mig? 10

Troløse Glands! — Min Ven, min Ven,
Du sagde det, du bad mig Daare:
Vend om! — De døe, som følge den.
Du græd, og jeg beloe din Taare!
Du viste mig en sikker Vej, 15
En snever Vei til Saligheder.
Min Ven, min Ven, min troe Veileder,
Ak, hvi adlød jeg dig da ei!

See, sagde jeg, bag denne Glands
Udbreder Glæden sine Hænder. 20
See det er Brudfaklers Dans,
Det er et Kløkkens Ild, som brænder.
Ak, den forsvandt, og Skrek, og Død
Indslutter mig paa alle Sider.
Det første Trin er Død. Jeg glider, 25
Jeg synker — Afgrund, i dit Skiød.

Omkring mig koge Vandene,
Og Storme svarer dem og hviner.
Jeg synker; thi Forferdelse,
Og Død frempibler, hvor jeg triner, 30
Og ingen agter paa mit Raab,
Og Mulm tillukker hvert et Øie,
Og Jorden tier, og det Høie
Har skiult det mindste Glimt af Haab.

POENITENTEN

255

Vær sterk, og bæk den tunge Skye,
Det Mulm, hvoraf jeg er omgivet.
Straal Ophirs Guld, o straal paa ny,
At jeg maae see din Vei til Livet!
5 Adspred den Nat, som skiuler dig,
Du Glæds af Høihed, Støvet's Ære!
Brænd Vellyst, lad din Ild fortære
De Vande, som opsluge mig!

Mørk er du, Vellyst. Hvo kan see
10 Din svovlede, din matte Lue,
Naar Mulm, og Død, og Helvede,
Og Dommens Evigheder true?
Hvo merker Vink af Skabningen,
Og Støvet's Roes, og Smil af Daarer,
15 Naar Godheds Gud er skjult af Taarer,
Og Lynild viser Hevneren?

Som Skygge er min Glæde nu,
Som giftig Røg af slukte Brande.
20 Flye Skygge, flye. Hvi svæver du
Omkring mig over Dødens Vande?
Flye Taage, som jeg væmmes ved.
Hvi svæver du ved Gravens Bredder?
O du, som ei formaaer at redde,
O Dunst af Støvet's Herlighed?

25 Du Dunst af Dynd, jeg fulgte dig,
Hvorledes kunde Du forføre?
Og Viisdoms Røst advarte mig;
Men jeg forstoppede mit Øre.
Min Ven, min Ven -- o Nag, o Braad,
30 O Forsmag paa en evlg Smerte.
Du bad, Du græd; men dette Hierte
Beløe din Røst, din Bøn, din Graad.

Trofaste Ven af Syndere,
Hvis dyre Blod har flødt for Støvet,
35 Dig Jesu, dig Barmhertigste,
Har jeg foragtet og bedrøvet.

Jeg Orm, jeg Usle, jeg forskiød
Gud, Midleren. Min Siel forsmaaede
Hans Pagt, hans grenseløse Naade,
Og Frugten af hans bitre Død.

Nu hilder Mulm og Nat min Foed, 5
Omkring mig buldrer Almagts Vrede.
O Jesu, Ven, som jeg forlod,
Gud, som jeg neppe tør tilbede,
Nu gribe Dom og Skrek min Siel,
Ak den var kostbar i dit Øie; 10
Du Gud, som tordner i det Høie,
Du selv, du døde for dens Vel.

Ak jeg foragtede din Død.
Den dræber mig, som skulde trøste,
Gud — men det dyre Blod, som flød, 15
Skal den da døe, som det forløste?
Barmhiertighed, Barmhiertighed!
Ak jeg fortjener ei at haabe;
Men Jesu Blod, Gud kun en Draabe,
En Draabe kan jeg frelses ved. 20

FØLELSER VED DEN HELLEGE
NADVERE. EN ODE, TILEGNET
HANS HØLÆRVÆRDIGHED
HR. DR. SCHØNHEYDER

5 (1780)

BRØDRE, hvis er den Glands? -- Seer i det herlige
Purpurskier, som min Siel gysende svømmer i;
Nu da Naadens Herold festlig nedstiger fra
Verdners Dommer — fra Ham, under hvis Vredes

10 Vink
Lysets trodsende Aand sank i en haabløs Nat?
Siig, Du salige Flok! eller om een, kun een
Knæler blant dig, som sterk, længe bortvendt fra
Støv,

15 Alt ublinkende tør stirre paa Glædens Veid;
O han lære mig snart, hvo der udgyder den
Strøm af Straaler? det Hav, som jeg omspændes af;
Nu da Miskundheds Bud, svævende nærmer sig
Til mig Frelste, til mig Jord-Gud, den Eviges,
20 Den Retferdiges Ven? nærmer sig zitrende
Under Kierligheds Magt, aandeløs af min Fryd,
Med Forsoningens Kalk i sin udstrakte Haand?

O fortolk mig mit Syn! Om det maaskee kun er
Veemods rygende Dug, Angerens dampende
25 Milde Regn, som min Siel smelted bortflyder i?
Er det disse min Taks Vidner, som brændende
Nu fremvelde, og nu styrte mod Livets Strøm?
Siig mig, er det maaskee Taarer, som blende mig?
Eller muligt min Aand, drukken af fremmede
30 Glæder, svimler og blot slumrende leger med
Store Skygger af Gud — salig som Israel,
Da han drømmende saae Skaberens Vei herved?
Elskte, siig dog, o siig, nu da min brændende
Læbe zitrer, og mat klæver ved Pagtens Blod:
35 Synker Jorden ei bort? Aabnes ei Himlene?
O jeg føler! jeg seer! O det er ingen Drøm,